

Dénes Mónika

Beszámoló – ESSE doktori konferencia, Thessaloniki, 2017. Augusztus 27-30.

Rengeteg várakozással néztem a konferencia elé, mert ez volt az első konferencia-részvételem; az esemény ráadásul idegen országban, egy számomra ismeretlen városban zajlott.

A konferencia előestéjén fantasztikus svédasztalos vacsorával vártak bennünket a helyiek, a későbbi előadás-helyszín, a Bizánci Múzeum udvarában. Az informális megnyitót „ismerkedős” játékok követték, melyeket az ottani drámapedagógus vezetett. Alkalmunk nyílt megismerni azokat, akikkel spontán módon nem beszélgettünk. A magyar szó már a reptérbuszon megütötte a fületem, így a résztvevő szegedi irodalomtudományi iskola doktori hallgatóival már nagyon korán találkoztam.

Az én előadásom az első nap második előadása volt. Itthon is, és a megérkezés napján is sokat készültem, hogy a beszédemet kísérő ppt és a mondanivalóm előadása is érthető, jól felépített legyen. Hamarosan kiderült, hogy az ott jelenlévő PhD hallgatók közül majdnem mindenki harmad- és negyedéves, így én voltam az egyik „legkisebb”, három félévnyi doktori tanulmánnyal a hátam mögött. Valójában ez csak a hasznomra vált: nagyon sokat tanultam diáktársaimtól, tanulmányokat, könyveket javasoltak. Elképesztő volt megtapasztalni, hogy nagyon sokan dolgozunk ugyanazon a témán más-más szövegben, vagy más-más összehasonlításban: a trauma és a tér problematikája például rendkívül népszerű volt a kétnapos előadás-sorozatban.

Több szempontból is különleges volt ez a konferencia. A szervezők „doktori szimpóziumnak” nevezték el: minden hallgató bemutatta a témáját, kutatási módszerét, téziseit és hipotéziseit, valamint eredményeit és kétségeit. Nagyon segítőkészek voltak a vezető tanárok és a diáktársak is. A 10 perces előadásokat 15 perces vita követte. Sokan (többek között én is) még a viták után, akár másnap is beszélgettek közös témájukról, olvasmányaikról, meglátásaikról és tapasztalataikról. A tudományos visszajelzés mellett egy valódi és virtuális közösség is formálódott a második nap végére (utóbbi egy facebook csoport formájában).

A legjobb élményem az volt, hogy egy Paul Auster regényeit elemző, a trauma és tér kapcsolatát kutató finn lánnyal több ponton találkoztunk, és hosszan beszélgettünk. Fantasztikus élmény volt meglátni, hogy gondolataink ennyire egy vágányon futnak (az én témám Toni Morrison, szintén amerikai író, s a trauma és az idő kapcsolata, bár ezen az előadáson az idő helyett a performativitást társítottam az előbbihez).

Sokat vártam ettől a konferenciától és meg is kaptam: új barátok, ismeretlen tájak felfedezése, szakmai visszajelzés és iránymutatás. A következő félévek feladatait fel is tudnám vázolni e konferencia-élmény tükrében.

Dénes Mónika

2017.09.06